

[Olaf Nielsen.]

Højde med tidligere Tidens Lønninger, og at man søger at raade Bod derpaa ved at tillægge dem Honorarer paa forskellig Maade, er efter vor Anskuelse en daarligere og for Statskassen dyrere Maade at lønne paa end et rationelt opbygget Lønssystem, saa meget mere som disse Honorarer af forskellige Grunde tildeles saaledes, at nogle faar rigeligt og andre næsten ikke kommer i Betragtning.

Vi vender os, som sagt, mod denne Nivellering nedad, som det forelagte Lovforslag giver Udtryk for, idet man foreslaar at give to Portioner à 84 Kr. til alle Tjenestemænd med Lønninger over 1 500 Kr. Disse Tjenestemænd vilde efter Lønningsloven af 1931 med Tillæg paa to Portioner have haft Krav paa fra 168 til 288 Kr. De højest lønnede Tjenestemænd faar saaledes 120 Kr. mindre.

Vi finder Lovforslaget principielt forkert, og jeg skal slutte med at udtale mit Partis og min Velvilje over for Tanken om at yde Tjenestemændene nogen Dækning for de sidste Tidens Prisstigninger — som nu for øvrigt efter min Formening er ved at slaa over i det modsatte. Jeg finder det rimeligt og naturligt, at det sker paa den Maade, at man yder Tjenestemændene to Portioner, hvilket altsaa vil betyde en Merudgift paa ca. 2 Mill. Kr., et Beløb, som vel ikke kan forskrække den højtærede Finansminister. Derimod kan jeg ikke som mit Partis Ordfører i det høje Folketing tro paa Muligheden af ved en Udvalgsbehandling at trænge igennem med disse Synspunkter. Regeringspartierne har jo fejlet alle vore Argumenter og Ændringsforslag af Bordet, og jeg skal da nøjes med at gøre disse Betragtninger gældende og meddele, at vi fra vor Side afstaar fra at stille Ændringsforslag ved Lovforslagets Behandling i dette høje Ting.

Veistrup: En Lov, som angaar samtlige Statstjenestemænd og derigennem danner det økonomiske Grundlag for en Mængde Menneskers Eksistens, maa naturligt melde sig til Drøftelse engang imellem. Under Krigstiden var det en næsten daglig Beskæftigelse at gennemføre Ændringer i Tjenestemændsloven i Kraft af den simple Ting, at de Lønningsforhøjelser, som vi foretog den ene Dag, ikke tilfredsstillende den næste. Prisbevægelserne foregik dengang i saa voldsomme Sving, at det var vanskeligt at følge med. Derfor rejste sig ogsaa paa det Tidspunkt Kravet om en bevægelig

og konjunkturbestemt Løn. Der var imidlertid Enighed om, at man ikke kunde bygge en Lønningsordning alene paa Grundlag af Konjunkturerne. Derfor opretholdt man ved Lønningsreformen af 1919 den bestaaende Ordning med Systemet: fast Grundløn med tilhørende Alderstillæg, og føjede saa hertil et Supplement, bestaaende af visse Tillæg, nemlig Dyrtidstillæg, Konjunktur-tillæg og Stedstillæg. Ved en senere Revision af Loven slog man de to førstnævnte Tillæg sammen til eet Tillæg, Reguleringstillægget, som tildeles under Hensyntagen til Pris- og Lønforhold.

Imidlertid blev dette Princip ikke gennemført konsekvent, idet man paa et givet Tidspunkt vedtog en Ordning, som var af en saadan Beskaffenhed, at for saa vidt Udgiftstallet laa imellem 2 427 og 2 842 Kr., skulde der ikke ske nogen Ændring af Reguleringstillægget. Det medførte, efterhaanden som Priserne steg, at man saa bort fra 3 Portioner, som Tjenestemændene egentlig efter den oprindelige Lov skulde have haft. Nu er Pristallet gaaet op over de 2 842 Kr., hvilket vilde have berettiget Tjenestemændene til 10 Portioner i Stedet for 7, hvis man ikke havde indført den omtalte Begrænsning af Reguleringstillægget i Stedet for. Regeringen og den højtærede Finansminister har dog ikke ment at kunne gennemføre Lønningslovens Principer fuldt ud og ved en Ændring afskaffe det Tomrum, som begrænses af Tallene 2 427 og 2 842 Kr. Heri er jeg ganske enig. Den højtærede Minister har ved Forhandling søgt at lempe sig frem, saadan som man bør gøre det og for har gjort det under vanskelige Forhold.

Lige saa lidt som man bør se bort fra de vanskelige økonomiske Vilkaar, som store Dele af vort Samfund lider under, lige saa lidt bør man se bort fra Tjenestemændenes berettigede Krav. Det er disse to Hensyn, som den højtærede Finansminister har haft for Øje ved Fremsettelsen af Lovforslaget, og jeg hilser med Tilfredshed, at den foreslaaede Ordning har faaet Tilslutning fra Organisationerne. Ingen — hverken Samfundet eller Tjenestemændene — er interesserede i eller kan være tjent med, at der etableres et Modsætningsforhold. Der kan ikke være Tvivl om, at de 14 Kr. mdl., som mange maaske anser for et meget ringe Beløb, dog for de lavest lønnede vil være et kærkomment Tillæg i en vanskelig Tid, hvor ikke mindst Livsforødhederne er oppe i ret høje Priser. Mit Parti kan derfor tilsige vor Medvirken til Gennemførelse af